

RODINY VO FARNOSTI

Rodinná katechéza 70-2019 (622)

www.inky.sk

týždeň po 20. 1. 2019

... alebo o „aktivitovom modele farnosti“ a o tom, že život vo funkčnej farnosti rodinám život uľahčuje, nie sťažuje.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 1,36.39n.56 SSV)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Lukáša: *Anjel povedal Márii: Alžbeta, tvoja príbuzná, počala syna v starobe. Už je v šiestom mesiaci. Mária [sa] vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Mária zostala pri nej asi tri mesiace a potom sa vrátila domov. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 616, 617, 253)

Iste nemusíme veľa hovoriť o tom, že rodina, tá prirodzená, ľudská – otec, mama, deti – je Cirkvi mimoriadne blízka a vzácna. Vidíme a počujeme v Cirkvi na každom kroku.

Farnosť preto má svoju vlastnú zodpovednosť za rodiny, ktoré ju z podstatnej časti tvoria. Sv. pápež Ján Pavol II. Hovorí: „*Miestne Cirkvi sú stále tým najpôsobivejším, bezprostredným a najúčinnjším nástrojom rodinnej pastorácie. V tomto zmysle každá miestna cirkev a najmä každé farské spoločenstvo si má čím viac uvedomovať milosť a zodpovednosť, ktorú prijíma od Pána na to, aby rozvíjala pastoračnú činnosť. Každé plánovanie riadne organizovanej pastoračnej práce na akejkoľvek úrovni musí brať do úvahy aj pastoráciu rodín*“ (Christifideles laici 70). Inde zase vyzýva: „*Pastoračná starostlivosť o riadne založenú rodinu konkrétne znamená, že celé miestne cirkevné spoločenstvo má povinnosť pomáhať manželskej dvojici, aby chápala a prežívala svoje nové povolanie a poslanie. Aby sa rodina čím viac stávala spoločenstvom lásky, treba pomáhať všetkým jej členom a vychovávať ich, aby si plnili úlohy a aby si vzhľadom na nové problémy, ktoré sa vyskytujú, vzájomne pomáhali a mali živú účasť na rodinnom živote*“ (Familiaris consortio 69).

Stalo sa určite aj nám, že sme túto starostlivosť farnosti o rodiny niekedy, možno dokonca často, vnímali skôr ako záťaž, než ako nejakú pomoc. Jednoducho v nabitom a náročnom programe manželov, žiteľov rodiny, vychovávateľov detí, údržbárov domu a pozemku vedľa neho (či spoločných priestorov v činžiaku) sme občas vari aj záupeli, keď nám k tomu pribudli ešte ďalšie povinnosti a aktivity a podujatia vo farnosti, ktorých sme sa mali zúčastňovať.

Tento problém odhaľuje, že často naozaj nechápeme, čím ako farnosť sme – dotkli sme sa toho už minule. Ak farnosť nie je spoločenstvom, ale len organizáciou a inštitúciou, potom sa aj ťažisko jej fungovania presúva zo „spoločného života“ na „spoločné podujatia“. Mení sa na niečo podobné *centru voľného času*, ktoré organizuje najrôznejšie podujatia pre svojich členov – akurát, že chudáci farníci v dnešnej uponáhľanej a bláznivej dobe ten voľný čas akosi nemajú. A tak sa alebo týchto aktivít zúčastnia, pretože „sa to patrí“ a koniec-koncov sa im aj páčia a naozaj im čosi dávajú do života – ale v strese a možno dokonca na úkor rodiny a za neľúbosti jej ostatných členov, alebo, ako to robí väčšina farníkov, sa aktivít nezúčastnia, pretože na to „nemajú čas“.

Farnosť ale nie je centrum voľného času, organizujúce aktivity. Farnosť je Božia rodina, spoločenstvo, *zhromaždenie* ľudí, ktorí spoločne žijú, pretože sú si navzájom pokrvnými v Krvi Krista Ježiša, majú spoločného Otca, spoločnú Vlasť v Nebi a spoločnú národnosť i kultúru: sú kresťanmi. Ako by to v takejto farnosti malo vyzerať?

Predstavte si dve rodiny: malú a veľkú. Malú rodinu tvorí otec, mama a štyri deti. Veľkú rodinu tvorí otec, mama, štyri deti, starí rodičia, ujovia, strýkovia, tety, bratrance a sesternice, jednoducho veľkánsky rodinný klan, žijúci pospolu trebárs na jednej ulici, či v pár susediacich dvoroch. Ktovej rodine sa bude žiť ľahšie? Veľkej, či tej malej? Sociológovia v tom majú jasno: „*V takovom prostredí [veľké rodiny] mohly vyrásť empatické, spoločensky prispôsobivé osobnosti. Nebyl tu priestor pro egoistické na sebe soustředěné jedince. U dětí nevznikal dnes tak častý pocit osamění, zanedbávání nebo nedostatku pozornosti. Vždy byl někdo po ruce. Bylo to výhodné i pro rodiče. S takovým zázemím nemusel pro ně přírůstek do rodiny znamenat absolutní změnu zvyklosti. Velká rodina umožňovala mladému páru dal kulturně žít, navštěvovat divadla a společenské akce, ale také pokračovat v profesionálním růstu*“ (100+1, 10/2016). To preto, že život takejto veľkej rodiny, rodinného klanu, nespočíva v nejakých aktivitách, ktoré by pre nich niekto organizoval a ktorých by sa museli zúčastňovať – aj keď aj to tu je: oslavy, svadby, krstiny, pikniky, dovolenky... Ťažisko ale spočíva v spoločnom živote, ktorý sa prejavuje vzájomnou službou, pomocou, staraním sa jeden o druhého.

Presne o tomto je aj fungujúca farnosť: Už si nie sme cudzí. Prijali sme Božie pozvanie a stali sme sa navzájom rodinou. V prvej chvíli na seba pozeráme *ako keď sa stratení súrodenci po prvý raz znova stretnú po päťdesiatich rokoch*: Vyzvedáme, spoznávame sa, zaujímate sa, hovoríme si o sebe navzájom, zoznamujeme sa. Sme plní vzrušenia a zvedavosti: pred nami stoja naši súrodenci, tí najbližší možní, opravdiví pokrvní v Rodine Boha – a my ich vôbec nepoznáme, vari sme sa doteraz ešte ani nevideli! To je radosť, môcť sa teraz spolu zoznámiť a dosýta spoznať! A potom... potom začína spoločný život. Prostý spoločný život ako rodiny, ako veľkého rodinného klanu, kde sme si všetci blízki, nikto nie je nikomu cudzí a kde sa o seba navzájom staráme, slúžime sa, pomáhame si a vzájomne si dôverujeme, nehanbíme sa pred sebou, lebo sme rodina. Tak, ako to opisuje pápež František: „*spoločenstvo, ktoré uchováva malé detaily lásky, v ktorom sa jeho členovia starajú jeden o druhého*“ (Gaudete et exsultate 145) – a kde život v takom spoločenstve nie je bremenom „aktivít“, ale nesmiernym uľahčením, rovnakým a dokonca väčším, než v onom priro-

dzenom veľkom rodinnom klane, pretože tu sa naozaj máme radi a usilujeme v prvom rade o svätosť čiže o dokonalosť v láske. Tak, ako sme to v úvodnom úryvku Evanjelia videli na Márii a Alžbete a ich vzájomnej službe a pomoci.

UVAŽOVANIE:

Znova si uvedomujeme dôležitosť malých (bunkových, bázových) spoločenstiev vo farnosti. V nich sa totiž deje to, čím farnosť je: že sa stávame skutočne jednou rodinou, jedným klanom súrodencov v Božej Rodine.

Takéto malé spoločenstvo v prvom rade spolu žije – práve v tejto atmosfére dôvery, prajnosti, vzájomnej služby, pomoci a starostlivosti jeden o druhého.

Takýto spoločný život vyžaduje, aby sme sa dôverne poznali – a teda aj stretali. Toto stretnutie sa ale spočíva hlavne v spoločnom živote, nie v aktivitách či stretnutiach, ktorých sa zúčastňujeme. Tie spoločný život len dopĺňajú. James Mallon [Džejms Melloun] v knihe *Premena farnosti* vysvetľuje, že v jeho farnosti sa podobné spoločenstvá schádzajú na stretko raz za dva týždne (vždy v inej rodine a s jednoduchou spoločnou večerou, pričom niekto si vždy vezme na starosť všetky deti), katechéza vo farnosti sa deje „raz za čas“ – možno raz za dva mesiace a pod. Nie je to bremeno, ale vítané „spesťenie života“, navyše náramne užitočné. Obzvlášť, ak si spoločenstvo spoločným životom a službou a deľbou zodpovednosti a práce život uľahčuje.

Aj preto sa odporúča, aby tieto spoločenstvá vznikali, pokiaľ možno, podľa územného princípu, čiže aby aj fyzicky žili čo najbližšie seba: je omnoho ľahšie takto žiť s niekým, kto býva v susednom dome, než s niekým, kto býva na opačnej strane mesta či obce!

ÚLOHA:

Ak ste zatiaľ len sami, jedna rodina, uvažujte, s kým by ste do podobného projektu mohli ísť.

Ak už ste spoločenstvo rodín a ste teraz spolu – tak sa o tom jednoducho len pozhovárajte. Snívajte. Predstavujte si. A dumajte, ako do toho stále viac dorastať! Ako by sa v takomto spoločenstve uskutočňovala ona služba rodine a manželom, o ktorej Ján Pavol II. píše?